

Disney
TIM BURTON'S
THE NIGHTMARE BEFORE CHRISTMAS

ДА ЖИВЕЕ
ТИКВЕНАТА
КРАЛИЦА

ШАЙ БЪРНШОУ

Превод от английски език
Мариана Христова

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизведени под каквато и да било форма.

Оригинално заглавие *Long Live the Pumpkin Queen*

Copyright © 2023 Disney Enterprises, Inc. All rights reserved.

The movie, Tim Burton's *The Nightmare Before Christmas*, story and characters by Tim Burton. Copyright © 1993 Disney Enterprises, Inc.

Превод Мариана Христова

Редактор Ина Тодорова

Коректор Таня Симеонова

Издава „Егмонт България“ ЕАД

1142 София, ул. „Фрутьоф Нансен“ 9

www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Мултипринт“ ООД, Костинброд, 2023

Тираж: 1500 бр.

ISBN 978-954-27-3100-9

НА РОДИТЕЛИТЕ МИ
– Ш.Е.

„Усещам нещо във въздуха – нещо, което
мирише на предстояща трагедия“.

Сали, „Кошмарът преди Коледа“
от Тим Бъртън

ПРОЛОГ

С Джек се венчахме на върха на Спиралния хълм на гробището „Вратата на смъртта“ в хладния мастилен полунощен час. Вятърът раздвижваше сухите като кости листа, а Джек взе меките ми парцалени ръце в своите. Хладните му пръсти успокоиха пърхането, което преминаваше на вълни по шевовете ми.

Кмета стоеше пред нас, изпъчил широките си гърди. Ръководеше церемонията и лицата му се редуваха: въодушевеното с облепени очи от коркови тапи и страдалческото с призрачнобледи, насълзени очи, докато ние изричахме обетите си с неумолимите слова на древните сватбени традиции. Високо в небето луната бе кървавочервена – добър признак; зад лявото ми ухо бе затъкнат повяхнал цвят от олеандър, от-

къснат сред ластарите на отровния бръшлян, растящ в края на град Хелоуин – обичай, който гарантира дълъг, ужасяващ живот.

Стиснах по-здраво ръцете на Джак. Пешовете на черния му смокинз се люшнаха на студения нощен въздух, а моята рокля, която снощи уших сама от парче черна дантела – се носеше на талази като призрак на вятъра. Погледът ми предпазливо се премести към тълпата, сред която усетих студеният, изпълнен с ненавист очи на доктор Финкелцайн да ме наблюдават от първия ред. Устата му трепереше от ярост, защото най-накрая щях да се измъкна от него веднъж завинаги.

„Вече не съм твое творение“ – мислех си аз и гумите заседнаха в гърдите ми.

Изглежда немислимо, че едва преди година се страхувах, че може да прекарам целия си живот в капана на лабораторията на доктор Финкелцайн, орисана да гледам Джак само отдалеч. Обичах го, но бях убедена, че той никога няма да узнае каква болка изпитвам всеки път, щом погледне към мен. Но след като Джак се опита да открадне Коледа от Дядо Коли-да, след като почти умря при едно гръзко пътуване в човешкия свят, за да занесе нашите зловещи подаръци за Бъдни вечер, докато Зиро караше неговата шейна с впряг от скелети на елени – план, който от самото начало усещах, че ще се провали, – разбрах, че не мога да прекарам живота си без него.

Знаех, че не желая да пропиляя нито една нощ повече.

ДА ЖИВЕЕ ТИКВЕНАТА КРАЛИЦА

Под мрачното, осеяно със снежинки небе двамата с Джак отидохме на гробището. Празните му като лунни кратери очи потънаха, *потънаха* в моите. И най-накрая, след като цял живот го обичах отдалеч и парцаленото ми сърчице туптеше от болезнен копнеж да разбере какво ли би било той да отвърне на любовта ми – двамата се целунахме за пръв път на хребета на Спиралния хълм.

На същото място, на което стоим сега... ръка за ръка.

Лицето на Кмета се завъртя и разкри широката му зъбата усмивка. Черната му вратовръзка блестеше неестествено ярко на лунната светлина и той обяви мен и Джак за „съпруг и съпруга“ – узрева го над тълпата.

Джак се наведе към мен. Тъгълчетата на очите му бяха влажни и той притисна студената си като гроб уста към моята... а аз имах усещането, че шевовете ми ще се разнищят и ще се пръснат, защото не издържаха чувството, което раздуваше гърдите ми. Толкова бе странно, непознато и особено, че ми се виеше свят. Мислите ми се размиха, а краката ми се разтрепериха.

„Аз и Джак сме женени.“

Той избърса сълзата, стичаща се по памучната ми буза към брадичката, и ме погледна така, сякаш и неговите гърди щяха да се пръснат. И за миг изпитах сигурност, че трябва просто да ни погребат тук, в центъра на гробището. Женени и умрели в един и същи

ген. Неспособни да сдържим неописуемото, ужасно, вълшебно чувство, което напираше под клепачите ни.

Страховитите жители на град Хелюин ни аплодираха, докато излизахме от гробището, хвърляха миниатюрни паяци джуджета в краката ни и топлината в гърдите ми бе като прилепи, които се блъскаха в ребрата и търсеха начин да излязат. Търсеха начин да ме разбият.

Сега съм Сали Скелета.

Тиквената кралица.

И съм сигурна, че никога повече няма да изпитам такова щастие, каквото изпитвах в този миг.

През нощта силуетът на град Хелюин е осеян с мънички излички от звездна светлина, а тиквите от другата страна на градския площад блестят в зловещо меднооранжево. От къщата на Джек на Черепния хълм градът изглежда различен – забулен в дълги, източени като човешки пръсти сенки. Въздухът мирише различно – на черен лакриц, на гарванови крила и мъничко на тиквен конфитюр. Нищо общо с ужасната всепроникваща миризма на натриев хлорид и спирт в лабораторията на доктор Финкелщайн – място, което някога беше мой дом... но и затвор.

Споменът за него избликна в мен, смесен със силното облекчение, защото никога вече няма да спя в онази

студена обсерватория. Никога няма да лежа будна в тясно, проядено от молци легло, загледана през мъничък прозорец към къщата на Джак в далечината и да мечтая един ден да живея зад нейните стени.

Чувствам се като героиня от приказка в някоя от онези книги с щастлив край, в които принцесата нахлува в замъка, убива таласъма дракон и взема кралството за себе си. Само че аз не съм нито златокоса, нито с фини кости. Аз изобщо нямам кости.

Аз съм парцалена кукла, която се омъжи за крал скелет.

Парцалена кукла, която се събуди от бленуването за невъзможното и се озова в своята собствена героична приказка – приказка, чийто край все още не е написан, защото историята едва започва.

Напуснах терасата с изглед към града и се върнах в спалнята, която сега споделям с Джак. Изправих се срещу подпряното на наклонената стена високо огледало, покрито с множество пукнатини. Прокарах пръсти през косата си, дръпнах я да падне над раменете ми. Алените кичури са прави като гъски на ковчез – толкова прави, че не мога нито да ги навия, нито да си направя прическа, нито да ги вдигна нагоре с панделки във формата на прилеп. Притиснах длани към ушите си от различни парчета плат рокля и се взрях в отражението си в стъклото: в кръстосаните шевове на гърдите ми, в онези, повдигащи в усмивка ъгълчетата на устните ми, в местата, където доктор Финкелщайн ме е зашил, за да ме създаде. Изгла,

конец и зловещи среднощни заклинания.

Аз съм негово творение, създадено в тъмните влажни сенки на лабораторията му.

Едно увехнало листенце се бе погало през шева от вътрешната страна на левия ми лакът – пълнежът ми е на път да се изсипе – и аз бързо го набутах обратно. Шевовете ми трябва да бъдат прешити, листата – събрани и натъпкани, където им е мястото, вътре в мен.

– Готова ли си? – попита Джек.

Обърнах се и го видях с черен кадифен куфар в ръка на прага на спалнята ни. Бездънните пещери на очите му са като гробове, в които с радост падам все по-надолу и все по-надолу – цяла вечност без край. Един паяк – спомен от сватбата – се измъкна от вътрешността на куфара и хукна по дръжката, след което тупна на пода и пропадна в една цепнатина. Искях да набера билки от градината – кучешко грозде и питомни тръни – и да ги вземем за всеки случай, но Джек ме увери, че по време на медения ни месец няма да ми трябва такива неща.

– Извън Хелоуин няма нужда от отвари и отрови – каза ми той. Извън Хелоуин нямаше да има нужда нито да тровя някого, нито да го потапям в мъртвешки сън.

Но ми е трудно да си представя свят, в който подобни неща не са необходими.

Обърнах се и се усмихнах на Джек – при което шевовете на бузите ми се резтегнаха широко – и обвих

ръка около солидните кости на неговата. Моят съпруг. Мъжът, когото обичам от толкова отдавна, че понякога ми се струва, че силата на чувствата ми може да ме разполови. Двамата заедно излязохме в хладния зрач на град Хелоуин.

Стигнахме до вратата на дома ни, охранявана от две железни котки с извити гръбнаци, Джак я бутна и я отвори. Застана лице в лице с тълпата, която ни чакаше – жадна да зърне току-що венчаните си крал и кралица – и прочисти гърло.

– Аз и съпругата ми Сали заминаваме на меден месец – обяви той, усмихна се широко и показа всичките си зъби от царевични зрънца. – Утре се връщаме. Кметта отговаря за града, ако се случи нещо.

Кмета, който стоеше до една от острозъбите железни котки, изпъна рамене в същия момент, в който лицето му се смени и разкри извитата му надолу разкривена уста, както и дълбоката тревога в малките му очички.

– Сигурен ли си, че е добра идея, Джак? – попита той нервно. – Може би трябва да го възложим на някой друг? Или да изберем комисия. Не съм сигурен, че ако възникне някакъв важен проблем, ще мога да взема решение. Или може би е по-добре да отложите медения месец за след Хелоуин? Дотогава има само две седмици – напомни той. – Пролетта е идеално време за пътуване. Или още по-добре – защо не вземете да се откажете от медения месец?

– Ще се справиш страхотно – каза Джак и потупа

Кмета по рамото. За миг Кмета разкри усмихнатото си лице, сякаш за секунда бе повярвал, че ще се справи, преди чертите му отново да се сменят. Сега устните му бяха мрачно сини, а възлечетата на изпълнените му с ужас очи – сгърчени от тревога.

Но Джак не се трогна от опасенията на Кмета – не са нищо ново – и двамата тръгнахме сред тълпата. Джак стискаше ръка след ръка и приемаше поздравленията на жителите на града, които се приближаваха – всъщност бяха прекалено близо, притискаха ни, протягаха ръце към нас, – за да ни изпратят. Аз обаче се гръпнах назад: очите на цялата тази тълпа сякаш пробождаха като тръни платнената ми плът, разкъсваха ме малко по малко. Не съм свикнала с таква внимание. Бялото на очите им приличаше на безтелесни призраци, които надничаха в празната ми гуша, съдеха ме, оценяваха ме. „Сали, парцалената кукла, нашата Тиквена кралица.“ Една мисъл ме глождеше и не ми даваше мира: може би ще си помислят, че не съм достойна за титлата. „Една парцалена кукла не бива да е кралица.“ Парцалена кукла, която трябва да се върне в тъмната лаборатория на доктор Финкелщайн – студена, изолирана, самотна.

Гледаха ме така, сякаш обмисляха дали да не ме изядат жива.

Някои от тях навярно биха го направили на драго сърце.

Но после зърнах как от лявата ми страна проблесна нещо бяло. Появи се Зиро, проби си път сред наблюда-

мелите и ме побутна по лакътя с носа си от светещо тиквено фенерче. Погалих призрачнобялата му козина, мека и въздушна, почесах го по увисналите уши. Свитите ми гърди се отпуснаха, а Зиро се усмихна с широката си, откритата кучешка усмивка. За Зиро днес съм не по-различна от вчера – преди да се омъжа за Джак, преди да стана кралица.

Заедно със Зиро, който не се откъсваше от мен, тръгнах след Джак към центъра на града. Приведена се проврях към края на тълпата точно когато Дръвника, Грозника и Хубостника – познати и като Момчетата на Бузи – изкрещяха:

– Ще ни липсваш, Тиквена кралице!

Свалили бяха костюмите си от „Почерпка или пакост“ и разкриваха истинските си лица – малко бе объркващо, но донякъде приличаха на маските им – и се ухилиха като деца, каквито и бяха. Но в блестящите им очи винаги се криеше нещо лукаво и хитро, нещо, на което никога не можеш да имаш доверие. Но това, от което усетих тръпки по неравномерните шевове на гръбнака си, не бяха нито усмивките им, нито заговорническият им кикот. Не. Заради името, с което ме нарекоха – затова е. „Тиквена кралица.“

За първи път го чувах, изречено на глас, и продължаваше да отеква в ушите ми през целия път до гората, до Околността и до дъбравата от седем дървета.

– Сигурен ли си, че е безопасно? – обърнах се към Джак.

Лицето му бе потънало в сенките, хвърляни от огромните бодливи клони над главите ни. Вървахме през гората и не усещахме дори най-слаб полъх, но кръгът от дървета потрепна, завибрира и ни призова да се приближим. Джак почука с пръст по широкия ствол на дървото с оцветено в пастеленорозово и издълбано в центъра съвършено сърце.

Стояхме в кръга от седем дървета, водещи към седем празника, от където миналата година Джак се промъкна в град Коледа и отвлече Дядо Коли-га.

Никога не съм напускала град Хелоуин, никога не съм гръзвала да изляза извън границите му и сега се завъртях, леко задъхана, и се удивих на всяко странно издълбано дърво. Всяко със своя уникален портал.

Дървото за Деня на свети Патрик е украсено със зелена четирилистна детелина; това за Четвърти юли е белязано с червен фойерверк; входът към Деня на благодарността е огромна пуйка; боядисано със светла боя яйце води към Великден; коледна елха с миниатюрни грънкулки и светлини отвежда към град Коледа; и накрая – една ухилена оранжева тиква сочи към нашия дом, град Хелоуин.

След известна пауза Джак пристъпи към дървото с изрисувано сърце: кутия, опакована в хартия на розови и бели ивици, бе разположена близо до гънера на дървото.

– Разбира се – отговори той и аз почувствах въоду-

шевлението в гласа му. Ходил бе на всички празници, във всички градове, с изключение на този. Това гърво бе запазено за мен. – Предполагам, че град Валентин е по-вълшебен от всички други. И сега ще го разгледаме заедно.

Той целуна опакото на ръката ми. Очите му се потопиха в моите, а после отвори вратата с форма на сърце, сгушена в ствола на гървото. Отвътре се разнесе полъх, мек и топъл, с лек мирис на захарни сладки и диви рози.

Никога не съм помирисвала нещо толкова вълшебно.

И все пак нервно завъртях бялата като кост сватбена халка на пръста си. Очите ми проследиха смъртоносните лози на беладоната, гравирани по външния ѝ ръб – растение, което за мен означаваше свобода. То бе моят начин да избягам от доктор Финкелщайн, щом го натровех с кучешко грозде от градината. „Сега си свободна“ – напомних си, защото, макар че в гърдите ми пърхаше любопитство, в стомаха ми се размахваха и нервни гарванови криле.

Но когато вдигнах поглед към Джак, безлунните му очи успокоиха притеснените гарвани и крайчетата на устните ми се извиха нагоре.

– Вярвам ти – казах. Защото наистина му вярвах – от все сърце.

Джак кимна, провря дългите си тънки крака през отвора на гървото и ме дръпна след себе си.